

Meszlényi Róbert Imre : A magyar zászló ikonográfiája

Nemzeti jelképeink eredetéről már 2002-ben, *A vallásalapító ősmagyarok kéklilioma* címmel megjelentettem egy monográfiát, de nemzeti lobogónk színeiről akkor még nem tudtam eleget. Meg kellett elégednem a különböző népies mondások találgatásával, pedig azok a színek nyilván nem csak véletlen folytán kerültek helyükre.

A népies mondásoknak biztos igazuk van, de azok jelentései számunkra nem mindig egyértelműek. Például a sárga, lehet az irigységnek, az örök fénynek, a bölcsességnek, de a szenteknek is színe. A kék, az uralkodással (királykék), fájdalommal (hupikék) és mennyei hatalommal is kapcsolatba hozható. A vörös, valami veszedelmeset, tiltót jelent, vérbőséget, erotikus érzelmeket, erőt, sőt egészséget is kifejezhet, de ezt a színt meg kell különböztetnünk a nemzeti színeinkben lévő pirostól, mert ezzel lényegesen közelebb kerülünk kutatásunk céljához.

A vörös, v. veres szó a vér szavunk változata, mely a *vérvörös* jelző szerint is a vér színére hasonlít, tehát kékes árnyalatú. A kékvérű embereket is a fehér bőrükön keresztül kékesnek látszó ereik miatt nevezzük kékvérűeknek. A vörösbőr csak a hibásan beszélőknél piros, mert a bíbor, v. bordó, vagyis kékes színű, és az, kék szőlőből is készül. Persze a kékes árnyalatú vöröset nem lehet a sárga tónusú pirossal, a tűzpirossal összetéveszteni, mely a tűznek, és így a piros parázsnek, vagy a nagy tüzes Éltetőnkől jövő pirkadatnak a színe. A tulipiros is tűzpiros, mely szót a tulipán Európába hozatala előtt már ismerhettük, mivel maga a *tűz* szavunk a szabályos *l > z* hangfejlődés szerint a „*tuli*” alakjából keletkezett, ahogy e szó finnül még ma is *tüzet* jelent. De a szivárványban lévő színt már a modern *infravörös* szóval jelöljük, ami kutatásunkban nem segít, mert e szín se nem kékes, se nem sárgás árnyalatú. A Nap színe nyilván tűzszínű, csak ezért nevezhették eleink a fény felbontott színei közül a szivárvány legalacsonyabb rezgésszámú színét régen pirosnak. Így a vörös lobogóban és a magyar zászlóban lévő piros színek közötti nagy különbséget nyelvünk árulja el.

A magyar lobogó szigorú piros-fehér-zöld sorrendű színösszeállítását a szivárványban vélem felfedezni. Ez azért jogos, mert a piros a Naptól jön, és ha a szivárványív nagy távolságból a szemünk elé tárul, akkor a kékes messzeség és a levegőben lévő pára által a kék szín nem realizálható, és a fehéres pára a szivárvány sárgáját is krémszínűre festi. Így a szivárványív a természetben nemzeti színeinkre hasonlít! Ezért a piros-fehér-zöld színek külön-külön értelmét főlegesen is lenne a többjelentésű népies mondásokból találgatni.

A nemzeti színeinkre hasonlító szivárványív a természetben.

Nemzeti színeink elég régiek lehetnek, mert az 1848. XXI. törvénycikk 1. §-a azt mondja: „*A nemzeti szín ősi jogaiba visszaállítatik.*”

Az osztrák elnyomóknak miért volt fontos a magyar identitásnak ezt a jegyét nemzetünkkel elfeledtetni, miért ragaszkodtak eleink e színekhez, és milyen *ősi jogai* lehettek a magyar trikolornak?

A piros-fehér-zöldről mindössze annyit tudunk, hogy a XV. századra kialakult állammímerünkön ezek a színek láthatók, mint Mátyás címerének egyik részletén.

Mátyás címerének egyik részlete (1488)

Imre király 1202-ben kiadott aranybullája

Ezen kívül régi okmányaink pecsétjei is piros-fehér-zöld színű selyemszálakból sodort zsinórokon függték, mint például Imre király 1202-ben kiadott aranybullája. Pont e zsinórok árulják el nemzeti színünk legalább 800 éves korát, hisz azok már egy meglévő trikolorót utánoztak, ha mindig egyforma színűre készültek. Nemzeti színünket szerintem nem csak 800 évvel, hanem pár évezreddel ezelőtt választottuk magunknak, a még csonkítatlan magyar hazánkban, ahol bizonyításaim szerint a jégkorszak és így az özönvíz óta, nemesített búzákat természetve egyhelyben élünk. A piros-fehér-zöld ősiségére ezúttal olyan érveket hozok fel, melyek a tudatunkba sulykolt véleményeket megrendítik és így csak a józan megfontolás lesz a bírám. Meggyőződhetünk arról, hogy az előmagyarok szivárványt utánzó zászlaja a történelem előtti időkre megy vissza.

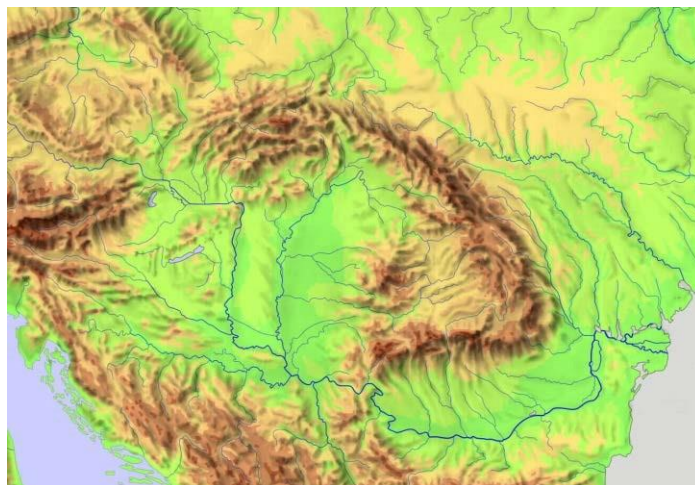
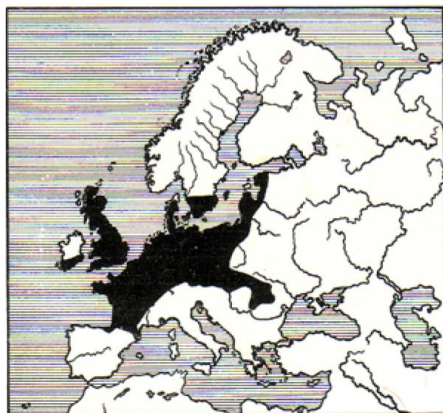
Korábbi kutatásaim szerint az Árpádok kékliliomaiból, a palmettának elnevezett díszekből származik az összes keresztény ornamentika, beleértve a kereszt is, de ez nem véletlen, mert Árpád nem egy céltalanul kóborló nép honfoglaló vezére, hanem Noé unokája, pontosabban Sém fia (Arpaksad) volt (Móz. 1, 10, 22.). Így a Bibliában kerestem azt a szivárványt, amelyik csak az előmagyaroknak – a Szentkönyv valódi főszereplőinek – nemzeti színe lehetett. Ezt Mózes I. könyvének 9. részében találtam meg, ezért a számunkra fontos szöveget a 8.-tól a 17. versig, Károli Gáspár fordításából ide másolom.

9, 8. „És szóla az Isten Noénak és övele az ő fiainak, mondván: **9.** Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánnatok. **10.** És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig. **11.** Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére. **12.** És mondá az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti közöttetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van: **13.** Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között. **14.** És léssen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben. **15.** És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. **16.** Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van. **17.** És monda Isten Noénak: Ez ama szövetség jele, melyet szerzettem én közöttem és minden test között, mely a földön van.”

Szinte minden bibliafordításban ugyanez a szöveg áll, de a modern magyarban az „ív” helyett már „szivárványívet” is olvashatunk. Gondolom, a vaskor legelején, Mózes I. könyvének írója ismerte az összes színárnyat megjelenítő (*színárnyványt) szivárványt (mely ívet ma is minden nyelv valami természeti jelenségre, vagy annak színére utalva egyértelművé teszi), de azt mégsem nevezte meg, hanem csupán az „ív” szót használta, ezzel annak több jelentést adva. A 13. versben, a vízőzön végén „Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között.”, nyilván a szivárványról szól, de a 14. verset olvasva, jöhetünk rá arra, miért ad a bibliáíró két külön értelmet az ív szónak. „És léssen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben.” Ugyanis ha Isten nem az eget, hanem a földet borítja be felhővel, akkor nem alulról, hanem fölülről kell nézni. De ha fölülről nézzük a felhővel borított földet, és ha „meglátszik az ív a felhőben.”, akkor nem szivárványívet, hanem csak egy vízszintes, szirtekből kirajzolódott ívet láthatunk a felhőkben. Noé ezért a népével egy felhőkből kiemelkedő ívszerű hegyláncokkal körülvett helyen, a csonkítatlan hazánkban, az igazi termékeny félhold területén, a valódi Szentföldön kellett, hogy éljen. Ezek szerint, a bibliáíró szándékosan jelölte meg a Biblia főszereplőinek és íróinak lakhelyét, nemzeti színeikkel együtt, nehogy mások Isten népének színlelhessék magukat. Pedig ez sajnálatos módon mégis

meg történt, mely csalfaságra épült az egyetemes történetírással együtt a monetáris világtrend is, amelyik e hazugság leplezése érdekében szinte mindenre képes. *A magyar balsors oka*, a burkolatlan és burkolt genocídiumok mind-mind ide vezethetők vissza, a *tatárjárástól Trianonig*, vagy akár a kommunista és neokommunista nemzetellenes baloldali pártokig, mert, ahogy József Attila megfogalmazta: „*finomul a kín*”.

Az utolsó jégkorszak idején, amikor a tengerek a mai szinttől 130 méterrel lejjebb süllyedtek, következésképpen a szárazföldeket átlagosan 270 méter vastag jég réteg borította és a Földközi-tenger térsége is kihalt, fagyott talajú (permafroszt) volt, a finnugor nyelvű emberiség (amit a mai rénszarvastenyésztők nyelve bizonyít) a Golf-áramnak köszönhetően az észak-atlanti és közép-európai régiókban talált még magának életteret az oda kényszerült mamutokkal, rénszarvasokkal, és más élőlényekkel együtt. Majd a fölmelegedés kezdetén, a keleten felhalmozódott több száz méteres jég rétegek gyors leolvadásából keletkezett vízözönt az ember, az akkori legkeletibb életterében, a Kárpát-medencében élte át. Ezért olvassunk a Képes Krónika 28. részének legvégén, a Dunántúlon lévő *Noé hegyéről*, amelyik szerintem a mai Pomáz-közi *Kőhegynek* régi neve lehetett. Így Isten ősnépe – akiből a világ minden nemzete lett – Kárpát-hazájában értelemszerűen választotta trikolórijának, a *kegyelemek* is nevezett szivárvány természetben látható *piros-fehér-zöld* színeit, amit soksokezer év után a selyemútról visszajött, és az *egész emberiség nyomorát, meg viszályait okozó pénzgazdálkodók* (lásd: *Csokonai v. M., Az estve* című versét) betiltottak. Persze hiába, mert az 1848-as szent forradalmunk évében, a XXI. törvénycikk 1. §-a elrendelte: „*A nemzeti szín ősi jogaiba visszaállítatik.*”, és ezzel egy bizonyítékkal több maradt Mária országáról, a Fiú szülőföldjéről, de Isten valódi, és hazuggá tett népéről is!

22 - 12 ezer évvel ezelőtt, a jéggé fagyott Euráziában,
- a Golf-áramlatnak köszönhetően – a *rénszarvasoknak*,
és így az embernek is (a feketével jelölt helyen) *maradt még egy élettere*. (Dr. A. Jacobi: *Das Rentier*; 1931, 103; Leipzig).

Szüzanya és gyermekeinek országa, az ívben. A szivárvánnyal együtt „*Ez a jele a szövetségnek,*” mármint az ószövetségnek!

Bázel, 2014. március. 15.

MESZLÉNYI, Róbert Imre: The Iconography of the Hungarian National Flag

In this writing the author dwells into the esoteric meanings of the Hungarian national flag.

